

CLUJUL CRESTIN

Redacția și administrația
Cluj, Piața Cuza Vodă 7.

ANUL II. No. 7-8
Sâmbătă 22 Februarie 1936.
Apare săptămânal
sub conducerea unui comitet

Abonament anual 50 Lei.
Numărul 1 Leu

Ziua dreptății

„Rânduiește omului odată să moară, iară după aceea judecata” cum spune sf. Scriptură. De ea nu poate scăpa nimeni. Fie bogat sau sărac, învățat sau neînvățat. Fiecare va avea parte de rodul faptelor sale. Cei buni vor străluci în lumina negrăită a fericirii cerești. Păcătoșii vor scrâșni de durere o întreagă veșnicie. Această judecată se întâmplă cu fiecare suflet în clipa când intră pe poarta veșniciei, când trece din lumea aceasta.

Afară de aceasta, este a doua judecată, numită de obște, care va fi la sfârșitul lumii. Atunci va fi a doua venire a lui Hristos cu măriri dumnezeiești, când vor învia toate neamurile pământului.

Ziua acestei judecăți din urmă, Scripturile o numesc ziua mâniei, ziua dreptății. Și pe drept cuvânt, căci îngrozirea ei va fi foarte mare. Cuvintele omenești rămân neputincioase, pentru a putea zugrăvi, barem pe departe, cele ce se vor întâmpla atunci.

Înainte de aceasta Dumnezeu va deslega, pentru scurtă vreme, șarpele cel vechiu, diavolul, căruia i se va îngădui o mare putere asupra neamului omenesc păcătos. Se vor ivi atunci răscoale năpraznice între popoare și între oamenii singuratici, între familii și neamuri. Vor urma vărsări de sânge cum bătrânul nostru pământ n'a mai văzut niciodată. Foametea cumplită ce se va ivi îi va preface în fiare turbate. Vor scrâșni de durere, vor căuta un adăpost, dar nu vor găsi.

După acestea toate soarele se va întuneca și luna își va ascunde lumina. O beznă înfiorătoare va acoperi pământul. Puterile cerurilor se vor clăti. Se va produce o catastrofă, cum zic învățații. Pământul se va izbi de un alt corp ceresc. Văpaia focului ce va izbucni, va mistui totul. Va arde oraș și sat, palate și bordeie, munți și păduri, câmpii și animale cu om cu tot. Flăcările vor mistui ferul și piatra, cu ele tot ce a înfăptuit mintea și puterea omenească. Nu va rămânea nimic întreg. Pământul va ajunge un morman uriaș de scrum și cenușe

Într'un întunec fără margini. Cine ar putea zugrăvi tristețea unei asemenea priveliști ce ne o închipuim. Este o strașnică icoană a păcatului și a pedepselor lui. Un pustiu întunecat și plin de jale. Iată ce este păcatul și ce așteaptă pe păcătosul îndărătnic.

Și acum, din liniștea mortală a acestui pustiu înfricoșat, va răsună trâmbița judecării cu glasul ei mai tare decât moartea. Prin tainica atotpaternicie a Ziditorului, din cenușa mormintelor arse, se vor ivi roiuri de ființe. Vor învia toți cei ce au trăit cândva pe acest pământ. Vor ieși săracii și bogații, împărații și supușii, dreptii și păcătoșii. Vor ieși din cer toți dreptii și sfinții, iadul încă va arunca din hăurile sale pe toți netrebnicii. Toți își vor lua trupul cu care au trăit în viață. Dar câtă deosebire între unii și alții! Cei buni în zbor de înger, plini de fericire. Dimpotrivă, păcătoșii ferecați în lanțurile fărădelegilor, vor fi târați de diavoli la judecată pentru că rușinea lor să fie cunoscută tuturor neamurilor pământului. Iar trupul lor părtaș relexor să-și primească și el pedeapsa de veci alături de suflet.

Acum se face deodată liniște mare dar înfiorătoare pentru păcătoși. *Fiul Omului*, în toată strălucirea fără margini, însoțit de milioane de îngeri, împreună cu cetele dreptilor, își face apariția pe cer. Fiecare îmbrăcat într'o splendoare cerească, față de care lumina soarelui nostru este adevărat întunec. Păcătoșii de frică vor amuți cu totul. De mii de ori ar fi voit mai bine să rămână în iad, decât să apară în această stare înaintea dreptului Judecător. Atunci vor zice: *Munților cădeți peste noi și ne acoperiți că nu putem suferi mânia Judecătorului.* Dumnezeu printr'o străfulgerare va lumina într'o clipă înaintea lumii întregi toate gândurile ascunse, și cele mai tănuite fapte și dorințe avute în viață. Nici o scuză lumească nu va fi luată în seamă. Cei răi împreună cu trupul se vor prăbuși în întunecimile fără margini, mistuiți de văpaia focului și scrășnirea dinților. Iar dreptii vor primi răsplata bunătății lor. Trupul lor, aici în lume greoiu, se va schimba într'un trup ceresc, plin de lumină, fără nevoi pământeste cum e hrana, îmbrăcăminte și altele. Va fi săturat și el din fericirea lui Dumnezeu curat spirituală și neînchipt de mare, ca și sufletul său.

Acesta e adevăratul și veșnicul sfârșit al fiecărui om, cu sau fără voia noastră. O soartă sau alta ne va ajunge pe fiecare. Evangelia o spune lămurit.

Isus Hristos revoluționar?

Superbia minții omenești, — aceea care dealtfel a împins și pe stămoșii noștri la nizuința nebună de a se ridica la acelaș rang și demnitate cu Dumnezeu, creatorul lor, — această superbie în ultimile 19 veacuri, a căutat în felurite chipuri să-și explice

cât mai omenește și cu o totală abstracție dela supranatural, pe Acel care, Fiul a lui Dumnezeu fiind și Dumnezeu adevărat, a venit în lume ca să mântuiască neamul omenesc, instituind în acest scop și o societate bine organizată — biserica creștină.

Una singură dintre feluritele tălmăciri omenești, a vieții Mântuitorului, ne va ajunge pentru a ne putea lămurii despre netemeinicia și absurditatea tuturor.

După părerea socialiștilor, de ieri și de azi, Isus Hristos ar fi fost, nimeni altul, decât un revoluționar care ar fi intenționat emanciparea clasei de jos. — „Mai bine de două veacuri, creștinismul își urmă opera populară, împingând pe cei asupriți la *răsvățire*, răsboindu-se cu cei bogați“ — așa scrie Sebastien Faure în cartea sa „Crimele lui Dumnezeu“. Iar faptul persecuțiilor din primele veacuri, îndreptate împotriva creștinilor, se datorește — după părerea socialiștilor, — tot acestei răsvățiri și tendințe de răsturnare a stărilor sociale, pornită de „asupriții adepți ai revoluționarului Crist“. Și dacă s'a răspândit atât de mult și atât de repede, acest curent sau sistem al creștinismului, aceasta se datorește, iarăși numai politicii abile, pe care a mânuit-o atât de bine agitatorul Crist, care a știut să privească și să apere în toată doctrina Lui, numai pe cei năcăjiți pe proletari timpului, dintre cari și-a recrutat pe primii Săi învățăcei.

Adevărul e cu totul altul. Fapt e, că creștinismul a venit în lume ca religie socială. În acest sens a fost propovăduit și de proroci: „*că nu până în sfârșit va fi uitat săracul*“ zice Psalmistul; și iarăși: „*și sufletele săracilor le va mântui de camătă și de strâmbătate*“ (Psalmul 71). — Negreșit că acestea pot avea explicare ca referindu-se la împărăția cea cerească a Mântuitorului, însă e indiscutabil că programul Domnului nostru Isus Hristos a fost împărăția lui Dumnezeu aci pe pământ

o împărăție care desigur nu avea să știrbească nimic din libera voință a oamenilor și care avea să se institue pe cale pacinică și constituțională cu excluderea forței. Iar că Hristos nu poate fi socotit ca un agitator față de stăpânitorii lumesti se vede și din însăși cuvintele lui când recomandă ucenicilor lui: *dați Cesarului ce este al Cesarului*“, iar în alt loc lui Pilat îi aduce aminte că puterea o are de sus.

Afirmăției socialiștilor că Isus ar lua apărarea numai săracilor și pe cei bogați i-ar fi osândit, îi răspundem că Domnul Hristos a cuprins în dragostea sa pe toți deopotrivă, însă a proclamat în același timp principiul dreptății sociale, al dreptății lui Dumnezeu și asupra acestui principiu a îndreptat atenția atât a săracilor cât și a bogaților. Și nu e deloc adevărat că Mântuitorul și-ar fi ales învățăcei numai dintre proletari, iar pe cei cu poziție înaltă nu i-ar fi cunoscut. A osândit ce e drept, goana nebună după averi și folosirea nerațională a acelor, dar a iubit pe Nicodim, Lazar, Iosif din Arimatea și pe Zacheu, cari nu erau săraci.

Că apoi primii creștini au fost persecutați, se datora nu nesupunerii lor, față de legile timpului, ci faptului că ei nu voiau să se închine zeităților păgâne, recunoscute de puterea statului și adorau pe un Dumnezeu nou, necunoscut și mai ales necunoscut de puterea civilă.

În concluzie, Isus Hristos a fost cu adevărat Dumnezeuul păcii și al bunei înțelegeri, așa precum îl vedem în cuvintele Lui adresate ucenicilor înainte de înălțare: „*Acestea le-am grăit vouă, ca să aveți întru mine pace*“. (Ioan 16, 33).

I. P.

Oamenii în zilele din urmă

Iară aceasta să știi, că în zilele cele de apoi vor veni vremi primejdioase, — și vor fi oamenii iubitori de sine, iubitori de argint, măreți, trufași, hulitori, de părinți neascultători, nemulțămitori, blăstă-

mași — fără de dragoste, neprimitori de pace, clevețitori, neînfrânați, sălbatici, ne-iubitori de bine, — vânzători, iuți, îngânfați, iubitori de desfătări mai mult decât iubitori de Dumnezeu, — având chipul evlaviei, însă puterea ei tăgăduind. Și de aceștia te ferește. (II Tim. C. 3. v. 1—6).

Apostoli noi...

Dumineca trecută, în 16 I. c. am avut fericitul prilej să asist la ceremonialul sfințirii intru preoți a lor trei tineri absolvenți ai Academiei Teologice române unite din loc: Augustin Paul, Iuliu Maxim și Aurel Ciurdărean. — Domnul i-a ales pentru slujba apostoliei, iar prin punerea mâinilor P. S. S. Episcopului Iuliu al Clujului, s'au învrednicit să primească darul sfintei preoții.

Câteva momente de înălțătoare participare la vieța Bisericii lui Hristos, vieță care va dura până la sfârșitul veacurilor, în butul tuturor dușmanilor ei, pentru că divinul ei întemeietor a spus că: „nici porțile iadului nu o vor birui“.

Aveam înaintea, în aceste clipe, icoana sublimă a zilelor Mântuitorului Iisus, pe pământ. Și din acestea trăiam par'că, ziua în care El, sculându-se biruitor din mormânt „a venit în mijlocul ucenicilor săi și le-a zis: „*Pace vouă. Precum m-a trimis pe mine Tatăl și eu vă trimit pe voi: Și aceasta zicând a suflat și le-a zis lor: luați Spirit Sfânt, cărora veți ierta păcatele se vor ierta lor și cărora le veți ținea vor fi ținute*“.

(Ioan 20, 21 — 23)

Acelaș Spirit sfânt se pogoară și în sufletele acestor noi aleși ai Domnului, acelaș care de 19 veacuri asistă, din dumnezeiească promisiune, întreg cursul vieții Bisericii celei adevărate a Mântuitorului. Printr'o neștirbită continuitate, taina sfintei preoții s'a transmis aceeaș, din ziua învierii Domnului și până azi, și se va transmite până la sfârșitul veacurilor, datorită asistenței continue a Spiritului dătător de vieță, despre care Mântuitorul zice Apostolilor Săi: „*dară voi îl veți cu-*

noaște, căci întru voi va locui și întru voi va fi“ (Ioan 14, 17).

Mă gândesc însă, și nu cu puțină îngrijorare, — la alți apostoli ai zilelor noastre, apostolii mincinoși, pe cari nimeni nu i-a ales și nu i-a trimis la predicare. „*Și mulți proroci mincinoși se vor scula, și vor înșela pe mulți*“, grăia Domnul apostolilor Săi. Iar gândul că mulți cu adevărat, ar putea fi înșelați asupra preoției celei adevărate, îmi dă prilej să desprind aici, cuvintele sfântului Pavel din epistola către Romani, unde marele Apostol al neamurilor se ocupă de evanghelizarea cea adevărată, lăsând să se știe că nimeni nu se poate face pe sine predicator al cuvântului lui Dumnezeu, dacă nu e ales și trimis de Domnul. Iată cuvintele marelui Apostol: „*Căci oricarele va chema numele Domnului, se va mântui. Dară cum îl vor chema pe acela, întru carele nu au crezut? Și cum vor crede acelaia, de care nu au auzit? Și cum vor auzi fără de propovăduitor? Și cum vor propovădui, de nu se vor trimite?*“ (Rom. 10. 13).

Prinurmarea aceia sunt adevărații Apostoli ai Domnului, pe care El i-a trimis. Iar trimișii lui Hristos sunt trimiși Bisericii Sale. Pentru că, instituind taina sfântă a preoției, Mântuitorul a încredințat-o Bisericii Sale, așa, că până la sfârșitul veacurilor, decâte ori Acesta, prin archireii Săi, va pune mâinile peste cei aleși, să răsune aceleași cuvinte dumnezeiești din ziua învierii Domnului: „*Pace vouă, — precum m-a trimis pe mine Tatăl și eu vă trimit pe voi*“.

Ion N. Pop

Ordinul al III-lea Franciscan: Ordinul Pocăinței

Trebue să ne mântuim

Bine știm fiecare că vieța ni se scurge repede spre lumea veșniciei dincolo de moarte. Cu toți purtăm în noi izvorul nesecat al stricăciunilor. La fiecare pas aproape, diavolul, lumea cu înșălăciunile ei și mai ales firea noastră stricată, nu încetează a ne amăgi cu mare viclenie la păcat. De câte ori ne plângem înlăuntrul nostru de acest chin sufletesc. Pe câți îi împinge această stare

ingrozitoare să-și pună capăt zilelor. Alții se cufundă într'o desnădejde cumplită de a se mai putea îndrepta și se împotmolesc până în gât în mocirla fărădelegilor. Cu multe păcate se rănește sufletul nostru. După zisa Sf. Scripturi „*și dreptul va cădea de șapte ori pe zi*“. De aici vine marea trebuință de a face o pocăință serioasă.

În lume toate trec ca și valurile apei. Trece copilăria, trece tinerețea cu frumusețea și veselia ei, trece vrâsta bărbăției plină de

vlagă, trece în sfârșit și bătrânețea cu necazurile ei. Și cele bune și cele rele, bogăția, sănătatea, mintea luminată, bucuriile împreună cu necazurile ce ne ajung în lumea aceasta, oricari ar fi și oricât de mari și îndelungate, cu viața noastră se sfârșesc toate. Ce ne rămâne sunt faptele bune și rele.

Vai! ce puțin bine facem aproape cei mai mulți și cât e de mare mulțimea răutăților ce le făptuim zilnic. La fiecare ne este rânduită o moarte dureroasă și o judecată aspră ce vine după ea. De aceasta nu poate scăpa nici o făptură omenească. Și nu avem decât una din cele două căi din veșnicie. Sau vom fi în marea nesfârșită a bucuriilor cerești, sau vom scrâșni de durere în flăcările mistuitoare ale iadului pe veci vecilor. Altă cale nu avem. Sau cu Domnul, sau împotriva Lui. *Tot cel ce nu este cu mine, împotriva mea este*, zice Mântuitorul. Iar de Dumnezeu nu ne putem apropia decât pe una din cele două căi ce ni s'au dat: *nevinovăția* sau *pocăința*. Cea dintâi e floare rară, mai ales astăzi. Este mai mult în vrâsta copilăriei și a tinereței, întrucâtva. La cei vrâstnici rareori o putem întâlni.

Pătrunși adânc de acest gând al mântuirii de veci, începând din cele mai vechi timpuri ale creștinătății, o mare mulțime de creștini, de toate vârstele și stările, din toate locurile, s'au lăpădat de orice bucurie lumească pentruca să poată trăi într'o pocăință cât mai desăvârșită. Așa au luat naștere vechile mănăstiri de pustnici din deșerturile Egiptului și Iordanului. Viața acestor mari sfinți era de o asprime neînchipuit de mare. Nouă azi abea ne vine să credem. Mulți din ei trăiau zeci de ani numai cu rădăcini și legume, dormeau pe pământul gol. Răbdau frigul și arșița soarelui. Nu vorbeau decât foarte puțin și numai când era nevoie. Toți câți au descris viața lor, spun că Dumnezeu i-a ajutat prin mînune să poată trăi astfel; căci firii omenești îi este cu neputință un trai așa aspru. Afară de aceasta, s'au întemeiat nenumărate lăcașuri mănăstirești cu reguli de viață mai aspră. Se pare că era o sfântă întrecere între ele. Care de care voia să se apropie mai mult de Dumnezeu prin sfințenie și pocăință. Acest fel de viață era alcătuit după timpul de 40 zile ce le-a petrecut Mântuitorul în pustie cu ajun și rugăciune, dormind pe pământul gol alături de fiarele sălbatice.

Acest fel de viață pustnică sau mănăstirească puținii creștini îl pot urma. Cei mai mulți suntem nevoiți a trăi în mijlocul lumii

stricate, în văltoarea ispitelor ce ne încolțesc la tot pasul, adeseori rămîndu-ne sufletul de moarte. Primejdia este mare. Deci, pocăința ne este absolut trebuincioasă. Vedem însă cât de rară este o pocăință adevărată și râvnică și cât de anevoioasă este pocăința în mijlocul ispitelor lumii pentru creștinul singuratec. Dimpotrivă, ce mare folos poate să aducă creștinului o sfântă tovărășie religioasă.

Ordul Sfintei Pocăințe

Sfântul Francisc din Assisi (Italia), care a trăit pela anii 1181—1226, înțelegând această nevoie apăsătoare a creștinilor, a întemeiat o asociație religioasă cu o regulă foarte potrivită pentru credincioșii ce trăiesc în mijlocul lumii. Asociația aceasta este: *Ordul* sau *ordinul sf. Pocăințe*, mai numit *ordul terțiar* sau *ordinul al treilea*. — Regula Ordinului *întâi* este pentru călugări, a ordinului *al doilea* este pentru călugărițe, iar regula ordinului *al treilea* (terțiar) este pentru toți credincioșii din lume, cari doresc cu toată seriozitatea să observe învățătura lui Hristos, pentruca să-și poată mântui sufletul.

Toate regulile acestei sfinte asociații nu cer dela membri ca să țină mai multe sau mai grele lucruri, decât tot acelea pe cari Biserica le cere dela toți credincioșii ei, adică poruncile lui Dumnezeu și a Sfintei Sale Biserici. Afară de aceasta, toate celelalte reguli și sfaturi, cari se dau pentru înaintarea mai ușoară în viața sufletească, neținerea lor de către membri nu este păcat, ci numai au o greutate mai mare de a se putea păstra totdeauna în statul darului sfințitor (curat sufletește), lipsindu-se de multe indulgențe și privilegii, cu cari sunt legate observarea acestora. În ordul Sfintei Pocăințe, creștinul găsește un ajutor neoreșuit.

Membrii ei se adună și lucrează împreună spre cele bune, se îndeamnă și sfătuiesc unii pe alții la ținerea poruncilor sfinte, ferindu-se de orice ar putea vătăma sufletul.

Cea dintâi datorie a terțiarului: pocăința

Pocăința este țința de căpetenie a tovărășiei terțiare. Fără ea nu se poate ierta nici un păcat. Pocăința este smerenia sufletului înaintea lui Dumnezeu, împreună cu părerea de rău, mărturisirea păcatelor și o hotărâre puternică de a se îndrepta.

Această podoabă sufletească a sf. pocăințe, nu poate sta împreună cu îmbrăcămintea luxoasă și scumpă, nici cu râvna necontentită spre mâncări și beuturi alese. Pocăința cere dela fiecare o înfrânare a simțurilor și gândurilor. Trebuie să ne stăpânim ochii și urechile dela privirea și auzul a tot ce poate păta sufletul.

Cel mai mare vrășmaș al pocăinții și mântuirii este căutarea plăcerilor lumești de viață desfrânata și de necurăție. Acest păcat pricinuește ruina sufletească și trupească nu numai a oamenilor singuratici ci și a familiilor, ba chiar la ropoare întregi.

Sufletul cufundat în plăceri păcătoase se împetreste cu totul față de lipsa celor săraci. El trăiește înbușat în mâncări și beuturi, cheltuind sume uriașe pe lucruri de nimic. Vieța lui sufletească tânjește, devenind cu timpul un netrebnic și pentru sine și pentru ceilalți din jurul lui. A căuta roduri de pocăință între iubitorii acestor plăceri, este cu neputință. Plăcerile împreunate cu luxul și risipa, seacă izvorul evlăviei și ale vieții sufletești. Acestea moleșesc inima și o umplu de simțeminte pământești.

Este îngăduit fiecărui om să se îmbrace bine și curat, dar după starea și bogăția lui. Un om sărac, cheltuind peste puterile lui și prin aceasta provocând sărăcie în familie, face păcat. Un învățat ce are o slujbă înaltă, nu poate fi îmbrăcat la fel cu un țaran, fiindcă așa cere Dumnezeu, care a lăsat legile, pe cărmuitori și slujbe mai mari și mai mici. La fiecare este o măsură ce trebuie ținută. Dacă treci peste măsură, te faci călcător de poruncă. La fel este și cu ținerea casei. Mulți își mobilează casa în mod luxos, peste puterile și starea lor. Acestea gresesc. Mâncările încă trebuiesc făcute fără a râvni la obiceiuri prea înalte pentru starea unui țaran. Ce e îngăduit unui orașan bine înstărit, nu poate fi potrivit cu starea de rând a săteanului.

Despre petreceri

Omul nu poate munci mereu, fără să aibă nevoie de ceva distracții și odihnă. In-suși Mântuitorul recunoaște lipsa de a te odihni, de ați petrece cum se spune, dar într-un mod cinstit. El a zis către apostolii o-bosiți de munca grea a propovăduirii: „*Veniți puțin și vă odihniți*“. De altă parte, sunt în viața omului anumite clipe deosebit de însemnate, când oamenii s'au obișnuit să

le sărbătorească cu o petrecere oarecare. Domnul Hristos încă s'a învoit la acest fel de petreceri trebuincioase firii omenești. Noi știm că El n'a venit să strice ce era bun în om, ci să înalțe și să desăvârșească ce era bun și să îndrepteze cele rele. A luat parte la nunta din Cana Galilei unde prin minune a schimbat apa în vin. Prin aceasta și-a dat preafinalta sa aprobare față de petrecerile cin-stite, făcute în marginile buneicuvințe. Dacă le-a îngăduit acestea, a osândit în schimb foarte aspru petrecerile rele și păcătoase, a-cele petreceri făcute cu risipă de bani, cu beție, sudălmii, bătăi, desfrânări ori chiar cu vărsări de sânge, cum se întâmplă uneori. Despre acești oameni zice Sf. Scriptură că: „*Dumnezeul lor este pântecul*“ iar în alt loc spune că: „... *nici lacomii . . . nici bețivii împărăția lui Dumnezeu nu o vor moșteni*“. Se înțelege deci că astfel de petreceri și jocuri pentru un creștin sau terțiar nu se admit. Sunt totuși cazuri când din pricini serioase, poate și creștinul să meargă, dar numai acolo unde să păstrează bunacuvința. În aceste împrejurări, observând totdeauna bunacuvința creștină, terțiarul pot să ia parte. Sau dacă e vorba de săteni, aceasta ar fi în cazul când se întâmplă ceva deosebit de însemnat în familia lui, sau a rudeniilor, spre pildă o nuntă, un botez sau altceva.

La orașe mai ales bântue boala cinematografului. Aici cele mai multe filme sunt stricăcioase pentru suflet. Sunt uncori și filme bune, dar și în acestea adeseori e amestecată cu otrava păcatului. Așa se poate vorbi și despre teatru unde locul întâi îl ocupă comedile și piesele ușurate în cari se ia în răs adeseori virtutea și se proslăvește istețimea ce știe să-și asigure triumful pe orice căi riezișe, cu disprețul poruncilor dumnezeiești. De acest fel de distracții trebuie să se ferească orice creștin, mai ales terțiar, cu orice pret. Ce s'a spus despre petreceri, cinematograful și teatru se potrivește întocmai și la baluri și jocuri. Și aici, cele ținute în marginile buneicuvințe sunt bune, dar și ele ușor pot duce la neorândueli. Pentru aceasta se sfătuește să fie folosite cât mai rar, fiind și ele împreunate cu primejdie de păcat, fi este oprit terțiarului și oricărui creștin adevărat. Este îngăduit a lua parte la piese de teatru bune, mai ales dacă reprezentarea se face sub supravegherea unor persoane cu viață creștinească.

Regula Ordului al treilea al Sfântului Francisc prescurtată.

§ 1. *In fiecare zi.* 1. Terțiarii să asculte Sf Liturghie, dacă le este cu puțință.

2. Să zică 12 „*Tatăl nostru*“, „*Născătoare de Dumnezeu*“, „*Mărire Tatălui*“.

3. Să facă rugăciuni înainte și după masă.

4. Să facă seara cercetarea cugetului și să se căiască de greșelile săvârșite cu propunere tare de a se îndrepta.

§ 2 *In fiecare săptămână.* 1. Să nu mănânce carne Miercurea.

2. Să postească în fiecare Vineri.

§ 3. *In fiecare lună.* 1. Să se spovediască, și să se împărtășească.

2. Să ia parte la adunare.

3. Să facă o pomană convenită pentru Confrății nevoiași și pentru podoaba cultului dumnezeesc.

§ 4. *In fiecare an.* 1. Să postească în preziua sărbătorii Sf. Francisc (3 Octonvrie)

și a Neprihănitei Zămisliri (8 Decemvrie.)

§ 5. *Intotdeauna.* 1. Să mărturisească credința cu curaj și fără a se rușina de oameni; să aibă supunere și dragoste către Biserica Catolică Romană și către Locțiitorul lui Isus Hristos.

2. Să poarte micul scapular și cingătoare.

3. Să se ferească în toate de lux și de eleganță rafinată.

4. Să nu ia parte la baluri, la spectacole primejdioase și la orice petrecere nepotrivită.

5. Să fie cumpătați în mâncare și beutură.

6. Să instruiască propria familie prin pilde bune, îndemnând pe toți la fapte creștinești și la deprinderile evlavioase.

7. Să se ferească și să nu permită certurile rele.

8. Toate faptele bune să le închine I-nimii preasfinte a lui Isus pentru unirea tuturor Românilor în aceeaș credință.

Un cuvânt a lui Hindenburg

Un călugăr francez scrie o interesantă întâmplare petrecută în legătură cu fostul președinte al republicii germane, mort în 1934. Înainte cu câțiva ani, spune călugărul, un distins preot german îmi povesti următoarele: Cu ocazia unei vizite făcute președintelui, nu mică mi-a fost uimirea văzând atârnată la loc de cinste în camera lui de lucru o icoană a Sfintei Fecioare Maria. Știindu-l protestant, plin de mirare l-am întrebat despre icoană. Iar Hindenburg răspunde: „*In cât mă privește pe mine, eu văd în această Fecioară întruparea celor mai înalte și necesare idealuri omenești*“. Așa a răspuns un protestant credincios și un mare militar în acelaș timp. —

Evlavie princiară

Presa engleză, cu prilejul proclamării noului rege Eduard VIII-lea, între numeroasele știri din trecutul tânărului rege, dă una ce merită a fi reținută, putând servi de exemplu tuturor creștinilor noștrii. În anul 1931, ca prinț moștenitor a făcut o călătorie în Franța.

Se hotărește să viziteze și renumitul centru de pelerinaj și vindecări minunate *Lourdes*. Pentru a ajunge mai repede ia avionul. Sosește chiar în momentul când începe procesiunea pentru vindecarea bolnavilor, procesiune ce acolo se face zilnic. Deși protestant, a observat cu mare atenție și evlavie rugăciunile și ceremoniile catolice ce se fac acolo. Din pricina marelui mulțimi de credincioși, a ascultat de afară întreg serviciul religios din Biserica Sfântului Rozar, cu toate că ploua tare. La urmă când s'a dat binecuvântarea euharistică, nu s'a fiit să îngenunche în noroi, alături de mulțimea credincioșilor din jur. Pilda lui este o strașnică mustrare pentru mulți creștini cu oarecare știință de carte ce nici măcar în biserică în loc comod, la liturghie nu-și pleacă genunchii.

*Cugetă că ești creștin
și că dincolo de groapă
îți va pune mâna'n piept
Cel de Sus și vei da seama
de-ai fost strâmb,
sau de-ai fost drept.*

Al. Vlahuță

Despre post

— *Prea cinstitul post să-l începem iuminat, strălucind noi cu razele sfințelor porunci, ale lui Hristos, Dumnezeuul nostru, care sunt: strălucirea dragosii, fulgerul rugăciunii, sfințenia curăției, tăria bunei vitejii. Ca să ajungem luminați la sfânta și de a treia zi înviere, care luminează lumea cu nesticăciunea.* —

— *Să p. stim post primit, bine plăcut Domnului; postul cel adevărat este înstrăinarea de răutăți, înfrânarea limbii, lepădarea mâniei, depărtarea de poște, de clevetire, de minciună și de jurământul mincinos. Lipsirea acestora este postul cel adevărat și bine primit.*

— *Adam din rai s'a gonit, cu mâncarea împărțându-se, ca un neascultător. Moise văzător de Dumnezeu s'a făcut cu postul, curățindu-și ochii sufletului. Pentru aceasta cei ce poștim să fim locuitori raiului, să ne lepădam de hrana cea ne folositoare; și dorind să vedem pe Dumnezeu, să poștim ca Moisi patru-zeci de zile. Cu rugăciuni și cu cereri, stăruind din toată inima să potolim patimile cele sufletești, să gonim sburdările cele trupești.*

Ușori să trecem spre călătoria cea de sus, unde cetele de îngeri cu glasuri fără tăcere laudă pe nedespărțita Treime.

(Din Triod)

Despre cumpăt și înfrânare

Stricăciunea noastră este cauza poftelor rele. Aceste poște nu pot fi biruite decât prin înfrânare care este de atâtea feluri ca și poștele cu cari trebuie să luptăm. Înfrânarea este deci temeliea vieții sufletești. Ea nu este nicidecum o chinuire a trupului, cum vorbesc mulți oameni ușurateci. Dimpotrivă ea însemnează ordine și disciplină sufletească, ea este bogăție și putere spirituală. Mulțimea păcatelor în lume este a se datorii lipsei de înfrânare. Cel ce se obișnuiește cu înfrânarea în toate, va înainta cu pași repezi în căile sfințeniei și pocăinței. Cel ce nu vrea să audă de înfrânare se va poticni la tot pasul, fiindcă Dumnezeu așa a întocmit vieța noastră, încât să fim pururea nevoiți a ne înfrâna. Într-o inimă neînfrănată, cuvântul sfânt nici nu prinde măcar colț, dar încă rădăcina și să mai aducă și rod.

Înfrânarea este începutul mântuirii și pocăinței. Niciodată o inimă îmbuibată de trai bun, n'a putut să se ridice la cele sfinte. Ea este ca și o pasăre cu aripile legate. Oricât vrea să zboare, cade din nou la pământ. Așa e și omul ce trăiește numai pentru pântece, pentru a mânca și a bea bine. Câtă vreme trăiește astfel, zadarnic îi vorbești de Dumnezeu, cerui, iad, pocăință, sfințenie, el nu înțelege nimic din acestea; ca și cum ai bate toaca la urechea surdului.

Hrănirea trupului este trebuincioasă pentru susținerea puteri și sănătății, dar în același timp este foarte primejdioasă pentru suflet, dacă numai la aceasta ne gândim.

Sfântul Francisc a spus: „*E foarte greu să dai trupului atâta cât cere, fără ca în același timp să nu saturi și poștelele din el.*”

Un călugăr f. an. ez spune despre cumpătare următoarele: „*Cumpătarea nimicește păcatul, înăbușă pornirile rele din noi, întreține virtuțile, întărește sufletul și ridică inima spre Dumnezeu.*”

A apărut nou „*Sub Cedrul dela Roma*” de P. Mihai Demeter O. F. M. C. — *Prețul 25 Lei 152 pag., cu multe ilustrații.*

Recomandăm această carte, ca și pe toate celelalte cărți editate de Părinții Franciscani ca foarte bune și folositoare, pentru creștinii dornici de hrană sufletească. Se poate primi dela Tipografia „Serafica” a Seminarului Franciscan din Săbăoani Jud. Roman.

Mângăiere

**In astă lume nime nu-i
Ca suferințele să-i spui;
Nu-i nimeni dulce ca Isus,
Să mângăie pe cel supus
Și-apoi să-l ducă'n ceruri sus
La tronul lui.**

**De aceea numai pe Isus
Să-l căutăm cu dor nespus,
Iar când pe Dânsul îl avem
Cei mai bogați atunci suntem,
Căci toate'n lume cum vedem
Nimica nu-s.**

Din cartea sus amintită.